

КРИВКО Ярослав Степанович

Випускник
нафтового
факультету (1953 р.)

Генеральний директор
ВО «Львівтрансгаз» (до 1993 р.)

*Заслужений працівник промисловості
України, заслужений працівник
нафтового гірництва і газівництва
(Польща)*

Народився 24 лютого 1930 р. у мальовничому курортному містечку Трускавці в родині кадрового працівника галузі, бориславського бурильника Степана Михайловича Кривка та його дружини Єви Федорівни. Сім'я була проста, робітнича, але діти отримали шляхетне виховання на високих моральних і людських принципах, із національною самосвідомістю та повагою до праці.

Продовжуючи трудову династію, після закінчення середньої школи у 1948 р. Ярослав Кривко вступив на нафтовий факультет Львівської політехніки.

Свою професійну діяльність він розпочав на Угерській дільниці Стрийського укрупненого газового промислу, де обіймав спочатку посаду інженера, а потім старшого інженера. На Угерському газовому родовищі видобувалося тоді дві третини українського газу, і воно було основним джерелом живлення єдиного в Україні магістрального газопроводу «Дашава–Київ».

Ярослав Кривко був одним із найяскравіших представників молоді технічної інтелігенції, випускників Львівської політехніки, вихідців переважно із Західного регіону України, які рвучко влилися у виробництво, внесли в нього свій живий струмінь, заявили про себе з найкращого боку і стали ініціаторами прискорення розвитку газової промисловості та перетворення її на сучасну галузь.

Згодом його призначили начальником виробничо-технічного відділу Стрийського газопромислового управління, а в 1962 р. він став начальником цього управління — наймолодшим серед керівників нафтогазовидобувних підприємств України.

Саме з невтомною працею Ярослава Степановича пов'язане здійснення розробки таких великих газових родовищ, як Угерське, Більче-Волицьке, Дашавське, Хідновицьке, Рудківське, а також Свідницьке, Пинянське, Залужанське та ін. За його безпосередньої участі здійснено велику програму газифікації Прикарпаття, побудовано газопроводи «Угерське–Івано-Франківськ–Чернівці», «Угерське–Львів», «Пукеничі–Іванники» та ін.

У 1950–1960 рр. газові промисли Прикарпаття подавали газ у магістральні газопроводи «Дашава–Київ–Брянськ–Москва», «Дашава–Мінськ–Рига–Вільнюс», сусідню Польщу. Проте в найближчих областях — Волинській, Рівненській, навіть у північній частині Львівської, газопроводи входили до Мінського управління магістральних газопроводів. Ярослав Кривко виступив ініціатором створення комплексного підприємства — Львівського управління з видобутку і транспортування газу (УВТГ) на базі промислів Стрийського ГПУ і української частини газопроводів Мінського УМГ, а згодом і Тернопільського управління Київського УМГ, і став його начальником. Згодом це управління було реорганізовано у виробниче об'єднання «Львівтрансгаз», а Ярослава Кривка призначено його генеральним директором.

Під його керівництвом підприємство досягло значних успіхів у соціальній сфері. Для керівника Кривка не було другорядних проблем. Особисту участь він брав у реалізації житлових і соціальних потреб працівників, займався будівництвом дитячих садочків, шкіл, лікарень.

Очоловане Я. С. Кривком підприємство уславилося на весь СРСР, на ньому вперше впроваджувалися нові методи господарювання, воно було переможцем всесоюзних змагань, відзначалося багатьма пам'ятними нагородами, у 1971 р. нагороджене орденом Трудового Червоного Прапора.

За більш як 45-річну працю в галузі та протягом третини віку на посаді керівника підприємства Ярослав Степанович був нагороджений найвищими державними відзнаками, орденами СРСР, Почесною грамотою Президії Верховної Ради України, йому присвоєно звання «Заслужений працівник промисловості України», «Заслужений працівник нафтового гірництва і газівництва» (Польща) та ін.

В усіх справах Ярослава Кривка підтримувала любляча дружина Іванна Пилипівна. Подружжя прожило майже 60 років у коханні і злагоді, виховавши трьох синів. У родині є онуки і правнуки.

Студенти групи НС-13 Львівської політехніки біля музею І. Франка, 1952 р.